

Arrest

nr. 316 428 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 december 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit dorp Rumar, gelegen in district Narang, provincie Kunar. U woonde daar samen met uw ouders, broers en zussen.

U werkte in uw eigen winkel, gelegen in jullie huis. Uw vader was gedurende ongeveer één jaar het hoofd van de Milipaiwastun. Hij diende de overheid ervan te overtuigen enkele projecten in jullie dorp en de omliggende regio te financieren. Zo diende er onder andere een nieuwe weg te worden aangelegd en dienden er waterdammen te worden gecreëerd.

Op een dag werd uw vader benaderd door de taliban en zeiden ze tegen hem dat hij diende te stoppen met zijn werk. Uw vader zei dat hij niet zomaar kon stoppen met dit werk voor de gemeenschap en dat hij daarvoor een concrete reden nodig had. Gezien uw vader niet wist wat te doen, besprak hij de zaak met andere dorpingen in de moskee. Ze spraken af dat ze zouden gaan praten met de taliban over het probleem, indien de taliban nogmaals contact zouden opnemen.

Enkele dagen later kwam een man u opzoeken in uw winkel. Hij zei dat hij gestuurd was door de talibanleider en dat hij met uw vader wilde spreken. U belde uw vader om hem in te lichten hierover. Uw vader zei dat u tegen die persoon moest zeggen dat hij gerust wilde spreken met de taliban over het probleem, maar dat hij de werken niet zomaar stop kon zetten. U hing op en gaf de boodschap door aan de man. De man ging weg.

Enkele dagen later werd jullie huis onder vuur genomen door de taliban die jullie vanaf de berg beschoten. Ze schoten ongeveer een half uur op jullie huis. Uw neef overleed aan zijn verwondingen.

Uw vader zei tegen u dat u voor uw eigen veiligheid het land diende te verlaten. U verliet Afghanistan ongeveer twee dagen later, omstreeks november 2020. Toen u in Servië was vernam u dat de taliban uw vader, broer en zus hadden vermoord. U kwam in juli 2021 aan in België en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 16 juli 2021. Na de machtsovername door de taliban stuurden zij een dreigbrief naar uw paternale oom en broer omdat ze geïnteresseerd waren in hen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen taskara neer, alsook die van uw vader en nonkel. Verder legt u ook foto's neer van uw broers en zussen, een video van een begrafenisceremonie, documenten van de Milipaiwastun en een politierapport neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest vermoord te zullen worden door de taliban omdat uw vader zijn project voor de Milipaiwastun niet stopzette zoals gevraagd (CGVS p. 14). Gezien het geheel aan onsamenhangende, niet overeenstemmende en weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig weet te vertellen over de verkiezing van uw vader als hoofd van de Milipaiwastun. Zo kunt u geen duidelijke, overtuigende uitleg geven voor waarom juist uw vader werd verkozen als hoofd. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe het komt dat uw vader werd verkozen als hoofd en niet iemand anders, zegt u dat u niet weet waarom de dorpingen uw vader kozen en niet één van het drietal andere kandidaten. Wanneer u wordt gevraagd of uw vader iets heeft moeten doen opdat hij zou worden verkozen, zegt u dat hij een eerlijke persoon was (CGVS p. 9). Uw antwoorden blijven zeer oppervlakkig. U wordt daarom ook gevraagd of uw vader, behalve dat hij eerlijk was, nog andere kwaliteiten had waarvoor de dorpingen hem als hoofd verkozen. Plots zegt u dat uw grootvader hoofd van het dorp was en uw vader zijn functie erfde na zijn overlijden (CGVS p. 10). Dat u deze verklaring pas aflegt nadat u verschillende vragen werden gesteld, overtuigt maar weinig. Dat u spontaan geen overtuigend antwoord weet te geven op de vraag waarom uw vader als hoofd werd verkozen is opvallend en doet reeds twijfelen aan zijn functie.

Verder weet u ook zeer weinig te vertellen over de inhoud van de functie van uw vader als hoofd van de Milipaiwastun. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd wat uw vader allemaal moest doen als hoofd van de Milipaiwastun, zegt u slechts dat hij naar het districtshuis moest gaan om een probleem te melden. Hierop moest het districtshuis het budget aanvaarden (CGVS p. 10). U wordt gevraagd of uw vader nog iets anders moest doen in het districtshuis behalve een probleem melden. U zegt dat hij voor de rest niets meer deed. U wordt gevraagd of uw vader nog iets anders deed voor de Milipaiwastun behalve problemen melden aan het districtshuis. U zegt van niet. Uw vader moest de regering verwittigen over problemen in uw dorp. Dat uw vader als hoofd van de Milipaiwastun geen enkele andere taak zou hebben dan de overheid inlichten over problemen in het dorp is vreemd. Dat u er in eerste instantie niets meer over weet te vertellen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn functie (CGVS p. 11). Dit is te meer vreemd gezien u verklaart dat uw vader gedurende één jaar elke dag naar het districtshuis ging (CGVS p. 11 en p. 12). U wordt er daarom ook op gewezen dat het onduidelijk is wat uw vader elke dag in het districtshuis deed. U wordt erop gewezen dat de rol van uw vader enkel inhield dat hij problemen meldde aan het districtshuis en dat dit, eenmaal gemeld, toch niet elke dag opnieuw moet worden gedaan. U zegt dat reeds twee projecten waren afgeschaft geweest wegens corruptie van het vorige hoofd. Hierdoor moest uw vader vaak naar het districtshuis gaan om hen te overtuigen om een nieuw akkoord te sluiten. Ook over deze pogingen om te overtuigen weet u

echter weinig te vertellen. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe uw vader de overheid diende te overtuigen, antwoordt u niet op de vraag. U wordt nogmaals dezelfde vraag gesteld. U antwoordt dat uw vader naar het districtshuis ging en de overheid verwittigde over de problemen in jullie dorp. Hij zei dat de overheid het moet oplossen, gezien dat jullie recht is (CGVS p. 11). Het is opvallend dat u niets meer weet te vertellen over hoe uw vader de overheid juist diende te overtuigen om de projecten te financieren. Dit is te meer zo gezien uw vader dit ongeveer een jaar lang heeft moeten doen. Bovendien zou de overheid reeds tweemaal het project hebben afgeblazen wegens corruptie in uw dorp, waardoor aangenomen kan worden dat uw vader ernstige onderhandelingen heeft moeten voeren en verwacht mag worden dat u hier iets meer over zou kunnen vertellen (CGVS p. 11 en p. 12). Dat u niets meer weet te zeggen over wat uw vader deed om de overheid te overtuigen is opvallend en doet verder afbreuk aan uw verklaringen over zijn functie als hoofd van de Milipaiwastun.

Verder legt ook wat betreft uw problemen verschillende vreemde en niet overeenstemmende verklaringen af. Zo bent u ten eerste niet consistent wat betreft uw verklaringen over het telefoongesprek met uw vader. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader tegen u zei dat u de persoon in kwestie diende weg te sturen indien die kwam voor de wegaanlegging (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw vrij relaas op het CGVS daarentegen verklaart u dat uw vader vroeg of het over de weg ging en zo ja, dat hij zelf naar hen zou gaan om het te bespreken. Uw vader zei dat hij hen zou overtuigen om van gedacht te veranderen indien ze problemen hadden met de weg (CGVS p. 14). Op een later moment zegt u wederom dat uw vader zei om de boodschap door te geven dat hij naar hen zou komen om te spreken over de weg of over enige problemen. Hij zei u om aan die persoon te vragen of hij mocht komen naar hen om het probleem te bespreken. U wordt op het verschil in uw verklaringen tussen het CGVS en de DVZ gewezen. U antwoordt naast de kwestie. U zegt dat uw vader effectief had gezegd bereid te zijn te praten over de weg, maar dat u de persoon diende weg te sturen indien hij vroeg om de werken stop te zetten. U wordt erop gewezen dat uit uw verklaringen op het CGVS niet blijkt dat uw vader tegen u had gezegd om de persoon weg te sturen als het over de weg ging. U wordt erop gewezen dat dat echter wel is wat u op de DVZ verklaarde. Wederom antwoordt u naast de kwestie. U zegt dat uw vader zei dat ze redenen moesten hebben indien ze vroegen om te stoppen met de werken (CGVS p. 18). U biedt geen duidelijk antwoord voor het verschil in verklaringen. Het verschil in verklaringen op de DVZ en op het CGVS doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is het hier vreemd dat uw vader wilde dat u de boodschapper in kwestie zou wegsturen indien hij om een stopzetting van de werken vroeg. Uw vader wist namelijk dat de taliban deze stopzetting wilden gezien ze hem dat reeds hadden doorgegeven. Uw vader wilde, na overleg met dorpelingen, juist een oplossing vinden voor deze situatie (CGVS p. 12 en p. 14). Waarom uw vader de persoon in kwestie gewoon wegstuurde nadat die de reeds gekende boodschap kwam brengen, is dan ook volledig onduidelijk en onlogisch. U wordt hierop gewezen en naar gevraagd. U geeft geen overtuigend antwoord. U zegt dat uw vader hetzelfde had geantwoord toen hij een eerste keer was benaderd geweest. Hij had toen ook meegegeven dat hij specifieke redenen nodig had om te stoppen met zijn werk (CGVS p. 19). Dat uw vader een oplossing wilde vinden voor de situatie, maar de boodschapper gewoon liet wegsturen door u is, gelet op de omstandigheden en reeds gemaakte afspraken, zeer vreemd. Deze vreemde en onlogische elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer vreemd dat uw vader niets ondernam om de situatie op te lossen nadat u opgezocht was geweest in uw winkel. U verklaart dat uw vader niet wist hoe hij het probleem moest oplossen. Wanneer u wordt gevraagd of hij er met iemand over is gaan spreken, zegt u van niet. Dit is zeer vreemd (CGVS p. 20). Uw vader en de dorpelingen hadden namelijk reeds afgesproken samen naar de taliban te gaan om het probleem op te lossen indien de taliban nogmaals contact zouden opnemen (CGVS p. 12 en p. 16). U wordt gevraagd waarom uw vader niet ging spreken met de dorpsouderen indien hij niet wist hoe hij de problemen moest oplossen. U wordt erop gewezen dat uw vaders immers nogmaals opgezocht was geweest. U geeft een allerm minst overtuigende verklaring. Zo zegt u dat uw vader de dorpelingen reeds had verwittigd en overeen was gekomen dat de werken niet zouden worden stopgezet gezien die geen problemen veroorzaakten (CGVS p. 20). Uw verklaring komt evenmin overeen met uw eerdere verklaringen. Dat uw vader nogmaals opgezocht werd maar slechts berustte in de zaak komt niet overeen met zijn eerdere houding en de gemaakte afspraken. Deze vreemde keuze doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer vreemd dat uw vader na de aanval op jullie huis niet besliste om het project stop te zetten of iets anders ondernam om de situatie op te lossen. Zo zegt u aanvankelijk dat uw vader erkende dat hij een probleem had, maar zei dat het te laat was om dat op te lossen door te spreken met elkaar. U wordt erop gewezen dat de taliban enkel wilden dat uw vader het project zou beëindigen. U wordt gevraagd waarom het dan te laat was om dat op te lossen. U zegt dat uw vader hulp vroeg aan de overheid maar die niet kreeg en voegt daar vaagweg aan toe dat uw vader ook problemen zou hebben gekend zelfs al zou hij de projecten hebben stopgezet. U wordt gevraagd of uw vader probeerde om de taliban te contacteren en te zeggen dat hij het project zou stopzetten (CGVS p. 21). U antwoordt dat uw vader het project niet wilde stopzetten, gezien hij beloofd had dat hij het zou volbrengen. U wordt erop gewezen dat er een aanval was gepleegd op jullie huis, uw neef werd vermoord en dat u zelf het land diende te verlaten omwille van de situatie. U wordt gevraagd hoe het komt dat uw vader zelfs in die context het project niet wilde stopzetten. U herhaalt dat uw

vader beloofd had het project te zullen volbrengen en dat hij de kwestie zou bespreken indien iemand problemen zou hebben met het project (CGVS p. 22). Het is bovendien opvallend dat u wederom herhaalt dat uw vader de intenties had om problemen te bespreken, maar dat uit zijn daden niet blijkt dat hij hiertoe enig initiatief nam. U wordt erop gewezen dat u eerder had verklaard dat uw vader had gezegd het project te zullen stopzetten indien iemand risico liep (CGVS p. 20 en p. 22). U geeft een zeer vaag antwoord. Zo zegt u dat jullie problemen hadden in het dorp door het project. Jullie moesten de zieke persoon op een bed naar het ziekenhuis brengen. Anderen hadden geen problemen. Dat uw vader zich verder, zoals u verklaart, afvroeg waarom hij het project zou moeten stopzetten gezien de uitvoering van het project geen probleem heeft veroorzaakt voor andere mensen, is zeer vreemd. U wordt er daarom ook op gewezen dat uw neef, die niets met de zaak te maken had, vermoord werd en andere mensen dus wel problemen hebben gekend. U geeft een antwoord dat geen steek houdt (CGVS p. 22). Dat uw vader na de aanval op uw huis zonder enige scrupules besliste het project verder te zetten is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook na uw vertrek uit het land ondernam uw vader niets, zo blijkt uit (het gebrek aan) uw verklaringen daarover. Nochtans zegt u tijdens uw vrij relaas dat uw vader u gebod om het land te verlaten en zei dat hij achteraf de problemen wel met de taliban zou bespreken om ze op te lossen (CGVS p. 14). Het gedrag van uw vader doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot valt op dat enkele van uw verklaringen op de DVZ niet overeenstemmen met hetgeen u op het CGVS verklaart. Zo zei u op de DVZ dat uw vader twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan een betonweg begon aan te leggen in uw dorp (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud blijkt echter dat de werken nooit waren gestart. Wanneer u wordt gevraagd waarom u iets anders verklaarde op de DVZ, zegt u slechts dat u dat niet heeft gezegd. U wordt er nogmaals op gewezen dat u op de DVZ verklaarde dat uw vader reeds was begonnen met de werken. U zegt dat uw vader zijn werk een jaar eerder had aangevangen, maar dat de arbeiders nog niet waren beginnen te werken. U wordt gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat uw vader twintig dagen voor uw vertrek uit het land een betonnen weg begon aan te leggen. U ontkent uw eerdere verklaring. U zegt dat u had gezegd dat uw vader alles reeds had klaargezet en de werken binnen enkele dagen wilde aanvangen (CGVS p. 20). Een simpele ontkenning van uw eerdere verklaring, zonder meer, is niet voldoende opdat het verschil in uw verklaringen wordt verhelderd. Het verschil in uw verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook verklaarde u op de DVZ duidelijk dat de taliban tweemaal naar jullie huis kwamen. Toen ze u in de winkel aanspraken, was het de tweede keer dat ze naar jullie huis kwamen (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS blijkt echter dat de taliban slechts eenmaal naar uw huis kwamen. Wanneer u op het verschil in verklaringen wordt gewezen en wordt gevraagd hoe dat komt, geeft u geen overtuigende verklaring. U zegt dat ze uw vader benaderden de eerste keer en daarna naar uw huis kwamen, wat de tweede keer was. U wordt gevraagd waarom u op de DVZ zei dat de taliban tweemaal naar uw huis kwamen, terwijl tijdens uw onderhoud blijkt dat ze slechts eenmaal kwamen. U zegt slechts dat u verklaarde dat uw vader één keer was benaderd geweest door hen en dat zij de tweede keer langs uw huis kwamen om met u te spreken (CGVS p. 17). Dat u zonder enige verdere uitleg slechts volhardt in uw aangepaste verklaringen kan niet overtuigen. Het verschil in uw verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien er door het geheel aan elementen geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich voordeden toen u nog in Afghanistan was, kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan de moorden op uw vader, broer en zus die voortvloeiden uit deze problemen. Hetzelfde geldt voor de problemen van uw oom en broer die hier ook aan gelinkt lijken te zijn (CGVS p. 14). Uit uw gehoor blijken er geen andere elementen te zijn waardoor zij geïmponeerd zouden worden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw eigen taskara en die van uw vader en nonkel hebben betrekking op jullie Afghaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Op basis van de taskara's kan de identiteit van uw vader echter niet onbetwistbaar worden vastgesteld. In de eerste plaats moet erop worden gewezen dat al deze documenten immers slechts kopieën betreffen die geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de taskara van uw vader bijzonder relatief en volstaat het document op zich niet om jullie familieband vast te stellen. Zelfs al zou dit effectief de taskara van uw vader zijn, zou dit de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen. Op basis van de foto's die u neerlegt kan evenmin met zekerheid worden vastgesteld dat de kinderen op de foto's uw broers en zussen zijn. De video's van de begrafenisceremonie hadden slechts

kunnen dienen ter ondersteuning van reeds geloofwaardig bevonden verklaringen, wat bij u niet het geval is. Uit de video's, waarop een begrafenisceremonie is te zien, valt namelijk niets verder af te leiden. Noch kan vastgesteld worden dat de mensen op de video uw familieleden zijn, noch kan hun doodsoorzaak op basis van de video worden vastgesteld. De video's kunnen aldus de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Het politierapport heeft betrekking op de moorden op uw familieleden, die wegens de hierboven vermelde redenen van corruptie, evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht op basis van het rapport in se. Ook dragen de documenten van de Milipaiwastun omwille van de hierboven vermelde redenen van corruptie evenzeer weinig bewijswaarde en volstaan zij niet om aan te tonen dat uw vader hoofd van de Milipaiwastun in uw dorp was, noch dat hij daardoor problemen heeft gekend. De vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming wordt op basis van uw documenten dan ook niet gewijzigd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan:

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kunar, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 alsook 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de staatsgreep in augustus 2021 door de taliban en zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering. Hij wijst tevens op het voordeel van de twijfel.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt de humanitaire crisis die een schending is van artikel 3 EVRM toegelicht alsook de economische crisis en hongersnood in Afghanistan, het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban, de preciaire levensomstandigheden, de humanitaire crisis en hongersnood, de mensenrechtenschendingen (als handelingen van de taliban die de algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken), de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis en het bewind van de taliban in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij hij de incorrecte en gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse, het willekeurig geweld, het niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers, het verdwijnen van een actor en het doelgericht geweld met *collateral damage*, bespreekt.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud, algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur, rechtsleer, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt een foto van verzoekers arbeidsovereenkomst toegevoegd en in de inventaris wordt gewezen op een OSAR-rapport van 26 maart 2021 getiteld "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »"

2.2.2. Op 17 oktober 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024.

2.2.3. Verzoeker brengt op 18 oktober 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- getuigenverklaring van 5 juni 2022 van A. S. met een beëdigde vertaling en een kopie van diens Belgische verblijfstitel;
- getuigenverklaring van N. M. met een beëdigde vertaling en een kopie van diens Belgische verblijfstitel;
- psychologisch attest van 28 maart 2024;
- psychologisch attest van 8 juli 2024;
- arbeidsovereenkomst voor een bepaalde duur van 2 september 2024 tot 30 november 2024;
- foto's van verzoeker.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zijn vader weigerde zijn werkzaamheden voor de Milipaiwastun te beëindigen waarbij hij de Afghaanse overheid moest overtuigen van het financieren van enkele projecten in hun dorp en de omliggende regio.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zeer weinig weet te vertellen over de verkiezing van zijn vader als hoofd van de Milipaiwastun:

“Zo kunt u geen duidelijke, overtuigende uitleg geven voor waarom juist uw vader werd verkozen als hoofd. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe het komt dat uw vader werd verkozen als hoofd en niet iemand anders, zegt u dat u niet weet waarom de dorpingen uw vader kozen en niet één van het drietal andere kandidaten. Wanneer u wordt gevraagd of uw vader iets heeft moeten doen opdat hij zou worden verkozen, zegt u dat hij een eerlijke persoon was (CGVS p. 9). Uw antwoorden blijven zeer oppervlakkig. U wordt daarom ook gevraagd of uw vader, behalve dat hij eerlijk was, nog andere kwaliteiten had waarvoor de dorpingen hem als hoofd verkozen. Plots zegt u dat uw grootvader hoofd van het dorp was en uw vader zijn functie erfde na zijn overlijden (CGVS p. 10). Dat u deze verklaring pas aflegt nadat u verschillende vragen werden gesteld, overtuigt maar weinig. Dat u spontaan geen overtuigend antwoord weet te geven op de vraag waarom uw vader als hoofd werd verkozen is opvallend en doet reeds twifelen aan zijn functie.”

Verzoeker betoogt dat hij volhardt in het feit dat zijn vader verkozen werd als hoofd van de Milipaiwastun omdat hij hoofd van het dorp was. Hij stelt dat hij dit trouwens al gezegd had gedurende zijn persoonlijk onderhoud voordat hem gevraagd werd waarom zijn vader verkozen werd als hoofd van de Milipaiwastun. Verzoeker benadrukt dat zijn vader ook hoger geschoold was dan de meerderheid van de dorpingen, hij kon lezen en schrijven en hij had dankzij zijn functie als hoofd van het dorp een direct contact met de autoriteiten in het district. Hij vervolgt dat zijn vader ook lid was van de raad van de dorpschoufden van het district en als dorpschoufde en lid van de raad van de dorpschoufden van het district, hij al andere problemen aankaartte bij de autoriteiten van het district. Verzoeker beklemtoont dat zoals hij gezegd heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud, zijn vader ook een eerlijke man was. Hij betoogt dat zijn vader dus een belangrijke persoon was in de regio en genoot van het respect van de andere dorpingen. Hij meent dat dit ook duidelijk blijkt uit zijn verdere verklaringen betreffende de rol van de dorpingen in de problemen van zijn familie van verzoeker.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geen dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente bevindingen inzake zijn gebrekkige en oppervlakkige verklaringen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die spontaan doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over elementen die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de werkzaamheden van zijn vader en de reden waarom hij, ondanks drie andere kandidaten, verkozen werd, te meer verzoeker reeds meerderjarig was ten tijde van deze verkiezingen en tijdens deze werkzaamheden van zijn vader.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoeker ook zeer weinig kan vertellen over de inhoud van de functie van zijn vader als hoofd van de Milipaiwastun:

“Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd wat uw vader allemaal moest doen als hoofd van de Milipaiwastun, zegt u slechts dat hij naar het districtshuis moest gaan om een probleem te melden. Hierop moest het districtshuis het budget aanvaarden (CGVS p. 10). U wordt gevraagd of uw vader nog iets anders moest doen in het districtshuis behalve een probleem melden. U zegt dat hij voor de rest niets meer deed. U wordt gevraagd of uw vader nog iets anders deed voor de Milipaiwastun behalve problemen melden aan het districtshuis. U zegt van niet. Uw vader moest de regering verwittigen over problemen in uw dorp. Dat uw vader als hoofd van de Milipaiwastun geen enkele andere taak zou hebben dan de overheid inlichten over problemen in het dorp is vreemd. Dat u er in eerste instantie niets meer over weet te vertellen doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn functie (CGVS p. 11). Dit is te meer vreemd gezien u verklaart dat uw vader gedurende één jaar elke dag naar het districtshuis ging (CGVS p. 11 en p. 12). U wordt er daarom ook op gewezen dat het onduidelijk is wat uw vader elke dag in het districtshuis deed. U wordt erop gewezen

dat de rol van uw vader enkel inhield dat hij problemen meldde aan het districtshuis en dat dit, eenmaal gemeld, toch niet elke dag opnieuw moet worden gedaan. U zegt dat reeds twee projecten waren afgeschafte geweest wegens corruptie van het vorige hoofd. Hierdoor moest uw vader vaak naar het districtshuis gaan om hen te overtuigen om een nieuw akkoord te sluiten. Ook over deze pogingen om te overtuigen weet u echter weinig te vertellen. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe uw vader de overheid diende te overtuigen, antwoordt u niet op de vraag. U wordt nogmaals dezelfde vraag gesteld. U antwoordt dat uw vader naar het districtshuis ging en de overheid verwittigde over de problemen in jullie dorp. Hij zei dat de overheid het moet oplossen, gezien dat jullie recht is (CGVS p. 11). Het is opvallend dat u niets meer weet te vertellen over hoe uw vader de overheid juist diende te overtuigen om de projecten te financieren. Dit is te meer zo gezien uw vader dit ongeveer een jaar lang heeft moeten doen. Bovendien zou de overheid reeds tweemaal het project hebben afgeblazen wegens corruptie in uw dorp, waardoor aangenomen kan worden dat uw vader ernstige onderhandelingen heeft moeten voeren en verwacht mag worden dat u hier iets meer over zou kunnen vertellen (CGVS p. 11 en p. 12). Dat u niets meer weet te zeggen over wat uw vader deed om de overheid te overtuigen is opvallend en doet verder afbreuk aan uw verklaringen over zijn functie als hoofd van de Milipaiwastun.”

Verzoeker repliceert dat hij uitlegt dat zijn vader de problemen niet enkel moest aankaarten, maar de projecten ook moest voorbereiden, voor zij al dan niet aanvaard zouden worden door het districtshuis. Hij benadrukt dat de voorbereiding van de projecten (contacten met de andere dorpen, contacten met de bedrijven die de werken zouden uitvoeren, contacten met de arbeiders, met de lokale autoriteiten, enz.) veel tijd in beslag nam. Hij stelt dat hij trouwens duidelijk gezegd heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat het districtshuis het budget moest ‘aanvaarden’ wat duidelijk inhoudt dat zijn vader dit budget ook zou hebben voorbereid. Verzoeker beklemtoont dat hij ook heeft uitgelegd dat zijn vader ingenieurs stuurde naar de plaatsen waar dit nodig was en dat zij alle documenten naar de overheid moesten opsturen, ook bijvoorbeeld hoeveel arbeiders er werkten en hoeveel kilometers straat of weg was. Hij meent dat het dus duidelijk lijkt bij het lezen van zijn verklaringen dat de functie van zijn vader meer inhield dan het louter aankaarten van problemen bij het districtshuis. Verzoeker betoogt dat hij het voorbeeld van een weg die zijn vader wilde laten bouwen tussen Rumar en Qalawoon geeft. Hij beklemtoont dat zijn vader lange discussies heeft moeten voeren met de dorpsverantwoordelijken van Qalawoon voordat zijn project door hen aanvaard werd. Verzoeker meent dat dit veel tijd in beslag heeft genomen aangezien Qalawoon een groot dorp is en het pas is wanneer hij het akkoord had gekregen van de dorpsverantwoordelijken van Qalawoon dat het project ook operationeel voorbereid was en hij naar het districtshuis is gegaan om het project voor te stellen. Verzoeker beklemtoont ook zijn gedetailleerde verklaringen betreffende de organisatie Milipaiwastun en citeert hierbij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Door wederom vast te houden aan de reeds afegelegde verklaringen en post-factum nuancerings/poneringen bij te brengen kan verzoeker bovenstaande correcte weigeringsmotieven geenszins ontkrachten. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die spontaan nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de werkzaamheden van zijn vader, te meer verzoeker toen reeds meerderjarig was.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker wat betreft zijn eigen problemen verschillende vreemde en niet overeenstemmende verklaringen aflegt:

“Zo bent u ten eerste niet consistent wat betreft uw verklaringen over het telefoongesprek met uw vader. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader tegen u zei dat u de persoon in kwestie diende weg te sturen indien die kwam voor de wegaanlegging (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw vrij relaas op het CGVS daarentegen verklaart u dat uw vader vroeg of het over de weg ging en zo ja, dat hij zelf naar hen zou gaan om het te bespreken. Uw vader zei dat hij hen zou overtuigen om van gedacht te veranderen indien ze problemen hadden met de weg (CGVS p. 14). Op een later moment zegt u wederom dat uw vader zei om de boodschap door te geven dat hij naar hen zou komen om te spreken over de weg of over enige problemen. Hij zei u om aan die persoon te vragen of hij mocht komen naar hen om het probleem te bespreken. U wordt op het verschil in uw verklaringen tussen het CGVS en de DVZ gewezen. U antwoordt naast de kwestie. U zegt dat uw vader effectief had gezegd bereid te zijn te praten over de weg, maar dat u de persoon diende weg te sturen indien hij vroeg om de werken stop te zetten. U wordt erop gewezen dat uit uw verklaringen op het CGVS niet blijkt dat uw vader tegen u had gezegd om de persoon weg te sturen als het over de weg ging. U wordt erop gewezen dat dat echter wel is wat u op de DVZ verklaarde. Wederom antwoordt u naast de kwestie. U zegt dat uw vader zei dat ze redenen moesten hebben indien ze vroegen om te stoppen met de werken (CGVS p. 18). U biedt geen duidelijk antwoord voor het verschil in verklaringen. Het verschil in verklaringen op de DVZ en op het CGVS doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker betoogt dat het hier geen tegenstrijdigheid betreft en zijn vader hem aan de telefoon gezegd heeft dat hij de persoon moest wegsturen door hem te zeggen dat zijn vader niet thuis was maar later zou langskomen om de kwestie van de wegaanlegging met hem te bespreken. Hij beklemtoont dat hij inderdaad niet bekwaam was om zelf deze discussie te houden en hij uitlegt dat hij, op de Dienst vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) slechts de kans gekregen heeft om in het kort zijn relaas te vertellen. Verzoeker stelt dat hij

de mogelijkheid niet gehad heeft om de nodige nuances te brengen en details te geven en uit te leggen wat zijn vader hem allemaal had gezegd gedurende het telefoongesprek.

Verzoekers betoog kan bovenstaande terechte bevindingen geenszins ombuigen noch enige verschoning bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen. De Raad wijst er hierbij op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu het telefoongesprek met zijn vader.

Voorts stipt de Raad aan dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep en kort heeft kunnen uitleggen waarom hij Afghanistan verlaten heeft (persoonlijk onderhoud van 1 december 2022, p. 2- 3).

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verzoeker bekritiseert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee zijn uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen daar hij stelde dat het interview bij de DVZ goed was verlopen zonder hierbij correcties of relevante nuances aan te brengen.

In samenhang met voorgaande correcte bevindingen motiveert de commissaris-generaal tevens terdege:

“Bovendien is het hier vreemd dat uw vader wilde dat u de boodschapper in kwestie zou wegsturen indien hij om een stopzetting van de werken vroeg. Uw vader wist namelijk dat de taliban deze stopzetting wilden gezien ze hem dat reeds hadden doorgegeven. Uw vader wilde, na overleg met dorpelingen, juist een oplossing vinden voor deze situatie (CGVS p. 12 en p. 14). Waarom uw vader de persoon in kwestie gewoon wegstuurde nadat die de reeds gekende boodschap kwam brengen, is dan ook volledig onduidelijk en onlogisch. U wordt hierop gewezen en naar gevraagd. U geeft geen overtuigend antwoord. U zegt dat uw vader hetzelfde had geantwoord toen hij een eerste keer was benaderd geweest. Hij had toen ook meegegeven dat hij specifieke redenen nodig had om te stoppen met zijn werk (CGVS p. 19). Dat uw vader een oplossing wilde vinden voor de situatie, maar de boodschapper gewoon liet wegsturen door u is, gelet op de omstandigheden en reeds gemaakte afspraken, zeer vreemd. Deze vreemde en onlogische elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker benadrukt dat hij uitlegt dat zijn vader geen andere keuze had dan de persoon weg te sturen, immers was zijn vader niet aanwezig maar in het districtshuis en was hij niet bekwaam om over deze kwestie te spreken met de persoon die gestuurd werd door de taliban. Hij stelt dat hij daarom ook expliciet gezegd heeft tegen de persoon dat zijn vader later in persoon langs zou komen om deze zaak met hem te bespreken. Verzoeker betoogt dat hij trouwens aan de persoon gezegd heeft dat zijn vader diezelfde avond nog zou langskomen.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande correcte bevindingen die steun vinden in de door hemzelf geschetste context. Verzoeker slaagt er niet in een afdoende verklaring te bieden voor de weinig aannemelijke houding van zijn vader in de gegeven omstandigheden.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing met reden opgemerkt:

“Verder is het zeer vreemd dat uw vader niets ondernam om de situatie op te lossen nadat u opgezocht was geweest in uw winkel. U verklaart dat uw vader niet wist hoe hij het probleem moest oplossen. Wanneer u wordt gevraagd of hij er met iemand over is gaan spreken, zegt u van niet. Dit is zeer vreemd (CGVS p. 20). Uw vader en de dorpelingen hadden namelijk reeds afgesproken samen naar de taliban te gaan om het probleem op te lossen indien de taliban nogmaals contact zouden opnemen (CGVS p. 12 en p. 16). U wordt gevraagd waarom uw vader niet ging spreken met de dorpsouderen indien hij niet wist hoe hij de problemen moest oplossen. U wordt erop gewezen dat uw vaders immers nogmaals opgezocht was geweest. U geeft een allerm minst overtuigende verklaring. Zo zegt u dat uw vader de dorpelingen reeds had verwittigd en overeen was gekomen dat de werken niet zouden worden stopgezet gezien die geen problemen veroorzaakten (CGVS p. 20). Uw verklaring komt evenmin overeen met uw eerdere verklaringen. Dat uw vader nogmaals opgezocht werd maar slechts berustte in de zaak komt niet overeen met zijn eerdere

houding en de gemaakte afspraken. Deze vreemde keuze doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer vreemd dat uw vader na de aanval op jullie huis niet besliste om het project stop te zetten of iets anders ondernam om de situatie op te lossen. Zo zegt u aanvankelijk dat uw vader erkende dat hij een probleem had, maar zei dat het te laat was om dat op te lossen door te spreken met elkaar. U wordt erop gewezen dat de taliban enkel wilden dat uw vader het project zou beëindigen. U wordt gevraagd waarom het dan te laat was om dat op te lossen. U zegt dat uw vader hulp vroeg aan de overheid maar die niet kreeg en voegt daar vaagweg aan toe dat uw vader ook problemen zou hebben gekend zelfs al zou hij de projecten hebben stopgezet. U wordt gevraagd of uw vader probeerde om de taliban te contacteren en te zeggen dat hij het project zou stopzetten (CGVS p. 21). U antwoordt dat uw vader het project niet wilde stopzetten, gezien hij beloofd had dat hij het zou volbrengen. U wordt erop gewezen dat er een aanval was gepleegd op jullie huis, uw neef werd vermoord en dat u zelf het land diende te verlaten omwille van de situatie. U wordt gevraagd hoe het komt dat uw vader zelfs in die context het project niet wilde stopzetten. U herhaalt dat uw vader beloofd had het project te zullen volbrengen en dat hij de kwestie zou bespreken indien iemand problemen zou hebben met het project (CGVS p. 22). Het is bovendien opvallend dat u wederom herhaalt dat uw vader de intenties had om problemen te bespreken, maar dat uit zijn daden niet blijkt dat hij hiertoe enig initiatief nam. U wordt erop gewezen dat u eerder had verklaard dat uw vader had gezegd het project te zullen stopzetten indien iemand risico liep (CGVS p. 20 en p. 22). U geeft een zeer vaag antwoord. Zo zegt u dat jullie problemen hadden in het dorp door het project. Jullie moesten de zieke persoon op een bed naar het ziekenhuis brengen. Anderen hadden geen problemen. Dat uw vader zich verder, zoals u verklaart, afvroeg waarom hij het project zou moeten stopzetten gezien de uitvoering van het project geen probleem heeft veroorzaakt voor andere mensen, is zeer vreemd. U wordt er daarom ook op gewezen dat uw neef, die niets met de zaak te maken had, vermoord werd en andere mensen dus wel problemen hebben gekend. U geeft een antwoord dat geen steek houdt (CGVS p. 22). Dat uw vader na de aanval op uw huis zonder enige scrupules besliste het project verder te zetten is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook na uw vertrek uit het land ondernam uw vader niets, zo blijkt uit (het gebrek aan) uw verklaringen daarover. Nochtans zegt u tijdens uw vrij relaas dat uw vader u gebod om het land te verlaten en zei dat hij achteraf de problemen wel met de taliban zou bespreken om ze op te lossen (CGVS p. 14). Het gedrag van uw vader doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker repliceert dat zoals hij uitgelegd heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud, zijn vader de overheid verwittigd heeft en ook de dorpingen en hij niet meer kon doen. Verzoeker betoogt dat hij uitlegt dat de manoeuvre marge van zijn vader heel gelimiteerd was, hij een verantwoordelijke was van de Milipaiwastun en dankzij zijn functie, belangrijke verantwoordelijkheden had. Hij benadrukt dat de eerste zorg van zijn vader was dat de projecten het daglicht zouden zien en hij hier hard voor werkte. Verzoeker stelt dat als zijn vader de werken zou stopzetten, hij zou neerbuigen voor de taliban, wat voor hem ondenkbaar was. Hij meent dat hij dit ook duidelijk uitgelegd heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker beklemtoont dat zijn vader dus vastberaden was om zijn dorp en de dorpingen te helpen, omdat hij zich bewust was van de verantwoordelijkheden die op hem rustten ondanks de persoonlijke opofferingen die hij zou moeten maken.

Door vast te houden aan zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS en post-factum nuanceringen toe te voegen kan verzoeker bovenstaande pertinente bevindingen geenszins ontkrachten. Verzoekers betoog kan geen afdoende verklaring bieden voor de weinig aannemelijke houding van zijn vader in de door hemzelf geschetste context, noch een verschoning bieden voor zijn gebrekkige en weinig consistente verklaringen hierover. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de houding van zijn vader nadat verzoeker werd benaderd door een boodschapper van de taliban.

Verder motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoekers verklaringen bij de DVZ niet overeenstemmen met hetgeen hij op het CGVS verklaart:

"Zo zei u op de DVZ dat uw vader twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan een betonweg begon aan te leggen in uw dorp (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud blijkt echter dat de werken nooit waren gestart. Wanneer u wordt gevraagd waarom u iets anders verklaarde op de DVZ, zegt u slechts dat u dat niet heeft gezegd. U wordt er nogmaals op gewezen dat u op de DVZ verklaarde dat uw vader reeds was begonnen met de werken. U zegt dat uw vader zijn werk een jaar eerder had aangevangen, maar dat de arbeiders nog niet waren beginnen te werken. U wordt gevraagd waarom u op de DVZ verklaarde dat uw vader twintig dagen voor uw vertrek uit het land een betonnen weg begon aan te leggen. U ontkent uw eerdere verklaring. U zegt dat u had gezegd dat uw vader alles reeds had klaargezet en de werken binnen enkele dagen wilde aanvangen (CGVS p. 20). Een simpele ontkenning van uw eerdere verklaring, zonder meer, is niet voldoende opdat het verschil in uw verklaringen wordt verhelderd. Het verschil in uw verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

In het verzoekschrift wordt betoogt dat het hier geen tegenstrijdigheid betreft en verzoeker uitgelegd heeft dat het materiaal (schoppen en andere gereedschap) twintig dagen voor zijn vertrek gebracht werden, maar dat

het fysieke werk nog niet begonnen was. Hij meent dat de taliban dus konden zien dat het werk zou beginnen, maar het werk nog niet effectief begonnen was.

Verzoeker kan met loutere volharding in één versie van zijn verklaringen en post-factum nuancering geen verschoning bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die eenduidige verklaringen aflegt over zaken die in direct verband staan met zijn vrees, in casu de wegenwerken aangevat door zijn vader.

In samenhang met voorgaand pertinente bevinding wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze opgemerkt:

“Ook verklaarde u op de DVZ duidelijk dat de taliban tweemaal naar jullie huis kwamen. Toen ze u in de winkel aanspraken, was het de tweede keer dat ze naar jullie huis kwamen (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS blijkt echter dat de taliban slechts eenmaal naar uw huis kwamen. Wanneer u op het verschil in verklaringen wordt gewezen en wordt gevraagd hoe dat komt, geeft u geen overtuigende verklaring. U zegt dat ze uw vader benaderden de eerste keer en daarna naar uw huis kwamen, wat de tweede keer was. U wordt gevraagd waarom u op de DVZ zei dat de taliban tweemaal naar uw huis kwamen, terwijl tijdens uw onderhoud blijkt dat ze slechts eenmaal kwamen. U zegt slechts dat u verklaarde dat uw vader één keer was benaderd geweest door hen en dat zij de tweede keer langs uw huis kwamen om met u te spreken (CGVS p. 17). Dat u zonder enige verdere uitleg slechts volhardt in uw aangepaste verklaringen kan niet overtuigen. Het verschil in uw verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker betoogt dat hij duidelijk heeft uitgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat de taliban de familie twee keer benaderd hebben, namelijk één keer zijn vader en één keer hemzelf. Hij stelt dat hij reeds alvorens hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, heeft verklaard dat hij beseftte dat de taliban voor zijn eigen ontmoeting met de persoon, al iemand naar zijn vader hadden gestuurd. Verzoeker meent dat hij dus duidelijk uitgelegd heeft dat er op zijn minst twee ontmoetingen waren geweest.

Verzoeker kan met dit betoog waarbij hij vasthoudt aan één versie van zijn verklaringen geen verschoning bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen. Immers biedt verzoeker met zijn betoog waarin hij volhardt dat de taliban éénmaal langskwamen bij zijn vader en éénmaal bij hem, geen afdoende verklaring voor het feit dat hij bij de DVZ verklaarde dat de taliban tweemaal langskwamen bij zijn 'huis'. De Raad herhaalt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die eenduidige, consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees.

Met betrekking tot de door verzoeker middels zijn aanvullende nota bijgebrachte getuigenverklaringen ter staving van de werkzaamheden van zijn vader en de opgeworpen problemen, moet de Raad opmerken dat deze geen afbreuk kunnen doen aan verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent het profiel van zijn vader noch aan zijn inconsistente, onaannemelijke verklaringen aangaande de voorgehouden problemen.

Hierbij moet gewezen worden op het gesolliciteerd en subjectief karakter van deze getuigenverklaringen nu deze duidelijk opgesteld werden door mede Afghanen ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek, waardoor deze getuigenissen objectieve bewijswaarde ontberen, te meer uit de voorgelegde identiteitskaarten geenszins het profiel van deze personen kan afgeleid worden en evenmin blijkt dat het hier daadwerkelijk gaat om erkende vluchtelingen wiens erkenning en relaas enig verband houden met dat van verzoeker. Deze verklaringen bieden zodoende geen sluitend bewijs voor verzoekers beweerdde problemen en kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen die zijn gebaseerd op de stukken van het dossier en de door verzoeker zelf geschetste context.

Waar verzoeker vasthoudt aan een vervolgingsvrees vanwege de werkzaamheden van de zijn vader, stipt de Raad bovendien nog aan dat - daargelaten de ongeloofwaardigheid van dit profiel - uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten of ermee samenwerkten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55; EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 30-33). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker evenwel verklaarde dat zijn vader reeds overleden is en meer bepaald zou zijn gedood door de taliban (Vragenlijst van 8 februari 2022, vraag 5; persoonlijk onderhoud, p. 14).

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen niet dat zijn overige familieleden die nog steeds in Afghanistan verblijven waaronder zijn moeder, minstens een broer en twee zussen actueel nog problemen zouden ondervinden omwille van de beweerdde werkzaamheden van zijn overleden vader (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5-6).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerdde werkzaamheden van zijn reeds overleden vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Met betrekking tot de door verzoeker middels zijn aanvullende nota bijgebrachte psychologische attesten van 28 maart 2024 en 8 juli 2024 waarin gewag wordt gemaakt van enkele raadplegingen waarbij verzoeker slaapproblemen signaleerde alsook hoofdpijn, slechte eetlust, onzekerheid, triestheid, dagelijkse druk met vermelding van onder meer psychisch leed, zware depressie, vermoeidheid, suïcidale gedachten, concentratieproblemen, hartkloppingen, ademhalingsproblemen, agitatie met nood aan een psychologische opvolging, stelt de Raad vast dat de opgesomde symptomen en daaruit volgende conclusies gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en uit deze psychologische attesten niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit deze psychologische attesten noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische of medische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met deze attesten geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongelooftwaardig bevonden vluchtrelaas (supra). Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Zodoende kunnen deze attesten geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen en de conclusie dat verzoekers problemen met de taliban ongelooftwaardig zijn.

De Raad merkt voorts samen met verzoeker op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met een fysieke of mentale beperking kunnen worden gestigmatiseerd en het slachtoffer kunnen worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. De Afghaanse samenleving in het algemeen vertoont weinig verdraagzaamheid ten aanzien van personen die afwijken van de 'norm', bijvoorbeeld wegens hun fysieke of mentale aandoeningen. Onder meer terugkerende migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 102-103; EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024, p. 92-94). Daarbij kan aan een verzoeker die duidelijk zichtbare fysieke kenmerken vertoont van zijn medische problematiek een stigma kleven dat hij niet van zich zal kunnen afschudden, te meer de Afghaanse samenleving heden wordt gekenmerkt door een strikte interpretatie van de sharia en een verstrenging van maatschappelijke en religieuze normen opgelegd door het huidige talibanregime (zie EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van augustus 2022, "Implemented sharia and cultural norms in everyday life", p. 41-49; EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, "Individuals perceived to have transgressed moral and/or societal norms", p.77- 81; "Persons living with disabilities and persons with severe medical issues", p. 105-106; EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 27, 102- 103).

Hoewel personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden aangeduid als een risicoprofiel en een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, riskeert evenwel niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de landeninformatie blijkt dat voor personen met een geestelijke of lichamelijke beperking en met ernstige medische aandoeningen bij de individuele beoordeling of discriminatie en mishandeling door de samenleving en/of door de familie met vervolging kunnen worden gelijkgesteld, rekening moet worden gehouden met de ernst en/of het repetitieve karakter van de handelingen of met het feit dat zij zich voordoen als een opeenstapeling van verschillende maatregelen. Bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat een verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert moet verder rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals het geslacht, de aard en de zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz...

Hierbij stipt de Raad aan dat verzoeker beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, minstens een broer en twee zussen bij zijn maternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 3 augustus 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 1 december 2022, p. 5- 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog één keer per week contact probeert te hebben met zijn familie en hij hen ten tijde van het persoonlijk onderhoud vorige week gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 5). Er wordt in casu geenszins aangetoond dat verzoeker, zijn familiaal netwerk mee in acht genomen, niet over de nodige sociale capaciteiten zou beschikken om zich (terug) aan te passen aan de thans in Afghanistan geldende normen en waarden. Er kan niet worden vastgesteld dat verzoekers psychische moeilijkheden hem

zouden verhinderen om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en waarden, dan wel dat deze problemen hem bijkomend in het oog van de taliban zouden doen springen.

De Raad stelt in dit verband nog tot slot vast dat de aangevoerde psychologische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen en zijn diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, minstens een broer en twee zussen bij zijn maternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5- 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog één keer per week contact probeert te hebben met zijn familie en hij hen ten tijde van het persoonlijk onderhoud vorige week gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. Er wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties,

kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot

september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI

Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaan of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100; EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, naar zijn verblijf in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan en de bewering dat hij zich op een westerse manier gedraagt en zich op een westerse manier kleedt en hij veel vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving evenals met het betoog dat hij in een carwash werkt waarvan een foto van zijn arbeidsovereenkomst wordt toegevoegd aan zijn verzoekschrift en waarvan middels de aanvullende nota ook een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur wordt bijgebracht en de ponering dat hij alcohol drinkt en rookt waarmee hij ondertussen evenwel is gestopt en met de bijgebrachte foto's inzake zijn uitgaansleven en sportactiviteiten zonder nadere uitwerking, kan – hoe lovenswaardig zijn participatie aan de Belgische arbeidsmarkt en samenleving ook is – niet afdoende worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn twintig jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de zesde graad lager onderwijs naar school ging en vanaf zijn twaalf jaar tot zijn vertrek een eigen winkel had (Verklaring DVZ van 3 augustus 2021, p. 6-7; persoonlijk onderhoud van 1 december 2022, p. 8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, minstens een broer en twee zussen bij zijn maternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5- 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog één keer per week contact probeert te hebben met zijn familie en hij hen ten tijde van het persoonlijk onderhoud vorige week gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, minstens een broer en twee zussen bij zijn maternale oom in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 3 augustus 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 1 december 2022, p. 5- 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog één keer per week contact probeert te hebben met zijn familie en hij hen ten tijde van het persoonlijk onderhoud vorige week gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 5). Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder en maternale oom zijn reisweg van 6000 euro organiseerden en betaalden en zijn familie een huis en gronden had (persoonlijk onderhoud, p. 4; Verklaring DVZ, p. 12).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar

en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar ‘s Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In zoverre in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 17 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk

voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, dat doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.12. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU